

Farní listy č.15/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

9.dubna 2006 – Květná neděle

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Nebylo nám zatím dopřáno mít na Velký pátek volno. Ale naši víru to přece neohrozí – úcta k Ukřižovanému nezáleží na dobré nebo špatné vůli několika politiků. Tato úcta – nebo její nedostatek – vychází z lidského srdce, které se po celou postní dobu na prožití toho výjimečného týdne, právem nazývaného Svatým, připravovalo. Děláme si možná v těchto dnech nějaké malé zúctování a odpovídáme si, jaký letošní půst byl, co a jak jsme prožili. Co se nám povedlo a v čem jsme opět zklamali? Za co se cítíme Bohu vděční a co si

vyžaduje ještě jednu omluvu? Co jsme si stačili s Pánem Bohem na modlitbě probrat a na co jsme zůstali hluiš? Co jsme Pánu řekli a jak On promluvil k nám? Byla to doba každodenního setkávání s Bohem na modlitbě nebo v liturgii. Sebe zápor a oběti zpevnily naši vůli. Dobrymi skutky jsme potěšili bližní. Ve svátosti smíření si vyprosili odpuštění hříchů.

A já bych přece vzpomněl na ještě jednu postní zkušenost – pohřeb. Ano, liturgie posledního rozloučení, zádušní mše svatá nebo prostě smrt blízkého člověka sice nejsou události, které patří jen do doby postní, ale v této době prožívané získávají další rozměr. Jak snadno umíme mluvit o Ježíšově smrti a jeho vzkříšení, jak často se z toho stávají jen zbožné fráze. Moc jsme si už zvykli na to, že Pán Ježíš prostě znova zemře (nebo spíš zemřel) a opět vstane z mrtvých (spíš vstal z mrtvých) – všechno se odehraje podle nám dobře známého scénáře. Bez problémů, ale někdy i bez povšimnutí, vyznáme v neděli, že věříme v těla vzkříšení a život věčný. Ale zůstane to pro nás tajemstvím příliš vzdáleným, než abychom se mu měli nějak víc věnovat – máme přece jiné, více praktické, každodenní starosti. Ale všechno se mění, když stojíme u rakve nám blízkého člověka, když ukládáme jeho tělo do hrobu. V tuto chvíli otázka, zda věříme, že Bůh může vzkřísit naše smrtelná těla, je otázkou moc konkrétní. V tuto chvíli nejde nám o abstraktní problém pro odborné teology, ale o nás: zda najdeme v pravdě o zmrtevýchvstání útěchu, zda nás tato pravda může motivovat k životu, který nekončí tady a teď, ale má svou druhou část, a to za hranicí smrti.

Vzpomeňme na to, až na Velký pátek budeme znova prožívat Kristovo umučení a smrt. I když nám není tento den dopřáno mít volno.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – Květná neděle

1. ČTENÍ Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - Mk 15,1-39 (zkrácené)

Pilát chtěl lidu vyhovět, proto jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četou. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „Bud' zdrav, židovský králi!“ Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem – otce Alexandrova a Rufova – přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říká Golgota, což znamená v překladu Lebka. Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis „Židovský král“. Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici, druhého po levici. Tak se splnil výrok Písma: „Byl počítán mezi zločince.“ Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: „Hleďme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i velekněží a učitelé Zákona a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!“ Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Když bylo dvanáct hodin, nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?“, to je v překladu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo stáli kolem, řekli: „Hleďte, volá Eliáše!“ Jeden z nich odběhl, namočil houbu do octa, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít; říkal přítom: „Počkejte, chceme vidět, zdali ho Eliáš přijde sejmut!“ Ježíš však vydal mocný hlas a vydechl naposled. Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak vydechl naposled, prohlásil: „Tento člověk byl opravdu syn Boží!“

Svatý týden

Zelený čtvrtek

Večeřadlo. Ježíš se svými učedníky slaví paschu. Jen on zná nový obsah tohoto slova. Jenom on ví, v čem spočívá ta nejdůležitější pascha – přechod. Přechod přes práh smrti. Přechod tam a zpátky. Po prvé!

U stolu se Ježíš choval divně. Jakoby sluha, umýval svým učedníkům nohy. Potom předpověděl různé události, které se týkaly některých zde přítomných. Mohlo se zdát, že se s nimi loučí.

Potom vzal chléb. Potom kalich vína. Toto je mé Tělo. Toto je moje Krev.

Od tamtoho večera byla již tato slova vyslovena mnohokrát. Nespočetněkrát. Nemálo je těch, pro které ztratila svůj význam, svoji moc. Kolikrát lze opakovat stejné věty a neztratit přítom původní

nadšení?

Ale je to přece možné. Je možné pořád slyšet jejich původní znění – znění Kristova hlasu. Je možné s nekonečnou horlivostí opakovat Ježíšova slova a gesta a zachránit si vědomí neopakovatelnosti celé události. Vždyť eucharistie není divadlo, žádná podívaná, odehrávání nastudované scény. Je to zpřítomnění pořád znova stejné události.

Zelený čtvrtek není den smutku. Je to den vděčnosti. Za eucharistií, za kněžství, za možnost zúčastnit se věci posvátných. Dotýkat se Tajemství...

Domažlice – arciděkanství kostel

16.00-16.45 příležitost ke svátosti smíření

17.00 Mše svatá Večeře Páně

Po mši – do 21.00 hod. tichá adorace Nejsvětější Svátosti v getsemanské záhradě

21.00 – 22.00 společná adorace Nejsvětější Svátosti za doprovodu písní k rozjímání

Klenčí

17.00 Mše svatá Večeře Páně

Milavče

17.00 Mše svatá Večeře Páně

Velký pátek

Ještě jeden obraz, ještě jedna postní meditace. Nesení kříže od Hieronyma Bosche (1450-1516). Kompozice toho obrazu je srozumitelná: dvě diagonály – jednu tvoří trám neseného kříže, druhou tváře pozitivních postav: Ježíše (uprostřed), dobrého lotra (nahore vpravo) a sv. Veroniky (dole vlevo). Tito tři uprostřed zlého, nepřátelského davu. Všechny tyto skutečně ošklivé obličejové rodí strach. Jsou jako nejhorší noční můra. Báli bychom se je ukázat dětem. Nikoho

takového nechtěli bychom nikdy a nikde potkat.

Ale první tvář, které si všimneme, není žádná z těch karikaturních, naopak – náš pohled se musí zastavit na klidném, důstojném obličejí Pána Ježíše plném vnitřního pokoje. Kristus, který nese kříž na místo své popravě, už teď vypadá jako pravý vítěz, větší než všichni kati. Dole vlevo, na rouchu Veroniky, je druhý Ježíšův portrét (bohužel možná není dost dobře vidět na našem malém obrázku). Z tohoto kusu plátna se nám Ježíš dívá přímo do očí, jakoby nás chtěl pozvat: pojď za mnou, člověku! Z celého obrazu nejdojemněji působí dva portréty Spasitele. Uprostřed zloby, nenávisti, přímo ďábelských vrtochů je místo pro pokoj Božího vítězství a pro pozvání člověka k následování Boha.

Až se podíváme na tento obraz, až budeme rozjímat křížovou cestu, až přijdeme uctívat kříž, až budeme klečet u Božího hrobu – nemůžeme se neptát: kdo jsi, Pane, že umíš tak milovat? Kdo jsem, když umím takovou lásku odmítnout?

Domažlice – arciděkanství kostel

8.00 ranní chvály a modlitba se čtením

8.45 – 10.00

16.00 – 17.00 příležitost ke svátosti smíření

8.30 – 16.15 tichá adorace Nejsvětější Svátosti v getsemanské záhradě

16.15 Křížová cesta

17.00 Obřady Velkého pátku

Po obřadech – do 21.00 hod. tichá adorace Nejsvětější Svátosti

21.00 – 22.00 společná adorace Nejsvětější svátosti u Božího hrobu

Klenčí

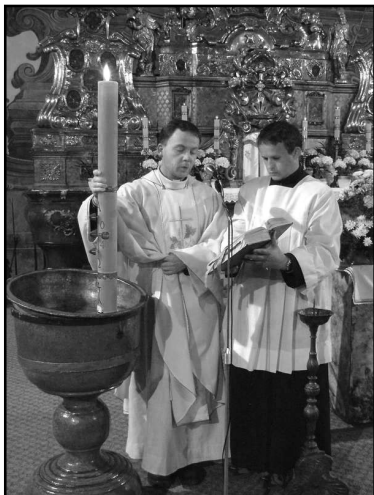
17.00 Obřady Velkého pátku

adorace Nejsvětější svátosti do 22.00 hod.

Milavče

17.00 Obřady Velkého pátku

Bílá sobota a Velikonoční vigilie

Pomůže zemřelému, když se zastavíme u jeho hrobu? Bude mu to k něčemu, když na tomto hrobě zapálíme svíčku? Nepomůže. Pomoci ani nemůže. Proč tedy navštěvujeme hroby svých blízkých? Proč na ně pořád tak dbáme? (pravda, ne všichni...) Protože, kdybychom to nedělali, jako bychom se zřekli podstatné části našeho člověčenství. A přitom nám tak často zemřelí napovídají, jak máme žít. A ten malý plamínek na hrobě je malé světlo naděje, že jejich hlas uslyšíme, že se od nich necháme poučit. Je to také plamínek naděje, že neodešli navždy. Že žijí.

Dva dny během celého liturgického roku se církev vzdává eucharistické celebrace: na Velký pátek, kdy se koná liturgie uctívání kříže, a na Bílou sobotu – den bdění u Božího hrobu (večerní liturgie patří už slavnosti Vzkříšení Páně). Je něco neobvykle krásného v té pokorné zdrženlivosti, v tom tichém bdění u hrobu, kdy sem můžeme přijít a naslouchat. Dovolit Tomu, který odešel, promlouvat k nám, kteří jsme pořád tady. Nechat se poučit, jak jít v Jeho šlépějích.

A potom, po západu slunce v tmavém prostoru kostela se rozsvítí nejdřív jeden, potom mnoho malých plamenů, kterých světlo přinese tolik naděje. Protože není to už svíčka, kterou jsme rozsvítili na hrobě zemřelého, ale světlo, které Vzkříšený rozsvítil pro nás; světlo Nekonečného, které může překonat naši omezenost.

Domažlice – arciděkanský kostel

8.00	ranní chvály a modlitba se čtením
8.45- 10.00	příležitost ke svátosti smíření
8.30 – 20.00	tichá adorace Nejsvětější Svátosti u Božího hrobu
20.30	Velikonoční vigilie
	Klenčí
20.00	Velikonoční vigilie Adorace do 23.00
	Milavče
17.00	Velikonoční vigilie

Stránka nejen pro mládež

Opravdu jde všechno koupit?

Můžeš si koupit dům, ale ne domov. Můžeš si koupit postel, ale ne spánek. Můžeš si koupit hodiny, ale ne čas. Můžeš si koupit knihu, ale ne vědomosti. Můžeš si koupit postavení, ale ne respekt. Můžeš si koupit lék, ale ne zdraví. Můžeš si koupit krev, ale ne život.

Život je velký dar, proto Vás zveme k zamyšlení nad životem, Bohem i sebou. Nejbližší příležitost bude během Svatého týdne.

INFORMACE:

I tento rok připravujeme pro Vás mladé (duchem) několik setkání navíc, tyto setkání jsou označena tučným písmem

Zelený čtvrtek:

9:00 Setkání ministrantů – seznámení s liturgií nejbližších dnů – arciděkanský kostel

17:00 Mše svatá, následuje společná večeře na faře

19:30 Úvod do Tridua

21:00 Společná adorace (předpokládáný konec 22:00)

Velký Pátek:

16:15 Křížová cesta

17:00 obřady Velkého pátku

18:30 – 20:30 „Něco končí, něco začíná“ – na faře

21 – 22:00 Společná adorace

22 – 8:00 Celonoční adorace

Bílá sobota:

8 - 8:40 Ranní modlitba

9 – 14:30 Něco končí, něco začíná II“ sraz na faře a pak vyrazíme ven, dobrou obuv, případně něco proti dešti

20:30 Velikonoční vigilie

!!! Není zde napsán celý program Svatého týdne, jen orientační body. Více ve FL v programu Svatého týdne nebo na webu. !!!

Aktuálně z webu www.farnostdomazlice.cz

Dnes představujeme odkaz: FOTOGALERIE

Tento odkaz nás přivede do obrazové galerie, zatím je zde jen pár prezentací, ale snad se máte do budoucna na co těšit. Jaké bylo lyžování v Alpách obrázková fotogalerie vám dá možnost zavzpomínat na zimní sportovní radovánky. Proti tomu „Život ve farnosti“ je prezentace, což znamená, že stáhnutí tohoto souboru je delší, ale kromě fotografií se můžete těšit i na komentář za doprovodu hudby.

No a není tam ještě nějaké překvapení ... že by přeci jen něco dalšího!?!

To se dozvíte na www.farnostdomazlice.cz – fotogalerie.

Pokračování příště Paddy

Stránka pro děti

Dnes je Květná neděle. Začíná Svatý týden. Je to největší týden Ježíšova života a také nejvýznamnější týden pro nás. Pár otázek pro vás:

1. Co žehná kněz o Květné neděli?

- Jívové ratolesti - nahrazují palmové ratolesti.
- Adventní věnce.

2. Co symbolizuje průvod o Květné neděli?

- Slavnostní vjezd Ježíšův do Betléma.
- Slavnostní vjezd Ježíšův do Jeruzaléma.

3. Co slavíme při večerní mši sv. na Zelený čtvrtek?

- Slavíme tajemství ustanovení svátosti křtu.
- Slavíme tajemství ustanovení svátosti oltářní při Poslední večeři.

4. Odkdy dokdy mlčí varhany, oltářní zvonky, kostelní zvony, zvonek u sakristie?

- Od Gloria mše sv. Zeleného čtvrtku do Gloria slavnosti Veliké noci.
- Od rána Velkého pátku do večera Velkého pátku.

5. Kam se po mši sv. na Zelený čtvrtek přenáší Nejsvětější svátost oltářní k adoraci?

- Na faru.
- Do svatostánku na bočním oltáři (Getsemanská zahrada).

6. Které dny tvoří velikonoční třidení (triduum)?

- Velký pátek, Bílá sobota, Neděle zmrtvýchvstání Páně.
- Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota.

7. Kolikrát zapřel Petr svého Mistra?

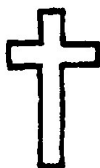
- Třikrát.
- Dvakrát.

8. Za co Jidáš Pána Ježíše zradil?

- Za hrnec čočky.
- Za 30 stříbrných.

9. Kde Pána Ježíše vojáci zatkli?

- V zahradě Getsemanské.
- V chrámě.

10. Jak se jmenovala hora, na které byl Pán Ježíš ukřižován?

- Ararat nebo Sinaj.
- Kalvárie nebo Golgota.

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (7)

Novota v biblické víře

9. Je zde především nový obraz Boha. V kulturách, jež obklopují svět bible, zůstává obraz Boha a bohů konečkonců nejasný a rozporný. Na cestě biblické víry se stává stále jasnější a jednoznačnější, co shrnuje základní modlitba Izraele, *Shema*, slovy: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný“ (Dt 6,4). Existuje jediný Bůh, který je Stvořitelem nebe a země, a proto také Bůh všech lidí. Obojí je v tomto upřesnění jedinečné: že ostatního bohové nejsou Bůh a že všechna skutečnost, v níž žijeme, má původ v Bohu, je jím stvořena. Přirozeně myšlenka o stvoření je také jinde, ale zde je naprosto jasné, že nikoliv nějaký bůh nýbrž sám jediný pravý Bůh je původcem celé skutečnosti, že pochází z moci jeho stvořitelského slova. To znamená, že je mu tento jeho výtvar milý, protože ho on sám chtěl, a že ho „udělal“. A tím se nyní objevuje druhý důležitý prvek: Tento Bůh miluje člověka. Božská moc, kterou se Aristoteles snažil uchopit na vrcholu řecké filozofie prostřednictvím reflexe, je sice pro všechno bytí předmětem dychtění a lásky – jako milovaná skutečnost toto božství hýbe světem (Srov. *Metapfysik*, XII, 7) - ale sama nemá zapotřebí ničeho a nemiluje, je pouze milována. Naopak jediný Bůh, v něho věří Izrael, miluje. Mímoto jeho láska je vybíravá: ze všech národů vyvolí Izrael a má jej rád – avšak s cílem uzdravit, právě tímto způsobem, celé lidstvo. Miluje a tuto jeho lásku lze veskrze označit za *Eros*, který je ovšem zároveň zcela *Agape*. Především proroci Ozeáš a Ezechiel vylíčili tuto vášň Boha ke svému lidu odvážnými erotickými obrazy. Vztah Boha k Izraeli je představován obrazy zasnoubení a manželství; modloslužba naopak je cizoložství a prostituce. Tím se konkrétně naráží - jak jsme viděli - na kultu plodnosti s jejich zneužíváním erosu, ale tím je také vylíčen vztah věrnosti mezi Izraelem a jeho Bohem. Historie lásky Boha s Izraelem v hloubce spočívá v tom, že mu dává Tóru, otevírá totiž Izraeli oči pro to, co je pravá podstata člověka a ukazuje mu cestu, jak být opravdu člověkem; tato historie spočívá v tom, že člověk, žije-li ve věrnosti k jedinému Bohu, zakouší, že ho Bůh miluje, a nachází radost z pravdy, spravedlnosti – radost z Boha, jež se stává jeho vlastním štěstím: „Koho mám na nebi kromě tebe? Když jsem u tebe, nevábí mě země...Mé štěstí je však být Bohu nablízku“ (Ž 73 /72/ 25. 28).

Informační servis z farnosti

Svatost smíření – Ve Svatém týdnu bude v Domažlicích mimořádná příležitost ke zpovědi od pondělí do středy od 7.00 – 9.00 hod. a 16.00-18.00 hod. Zpovídat se bude ve zpovědních místnostech v arciděkanství kostele – vstup od náměstí.

Úklid kostela – V úterý po ranní mši svaté se bude konat předvelikonoční úklid arciděkanství kostela. Prosíme o pomoc při úklidu.

Poutní zájezd – Všem, kteří mají zájem o poutní zájezd do Švýcarska a Francie se omlouváme za chybu, která se vyskytla v předchozích FL. Chyběl tam totiž jeden důležitý údaj – cena noclehů a ta činí 40 euro. Aktuální cena poutního zájezdu je tedy cca 2.800,- Kč plus 40 euro.